

ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΕΣ

TOY PAUL ADAM

Η ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΙΡΗΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Μά οι συναμάτια του Βυζαντίου έτρεμαν, μήπως δοϋν τους

εαυτούς των νά ξεπέφτουν και νά μεταβάλλωνται σέ ειρηνικούς πολίτες... Η πόλις μνημκίωσε τότε από άξιωματικούς και στρατιώτες έν άδεια κι' από καλογέρους πού είχαν αφήσει: τά μοναστήρια τους. "Όλοι αυτοί πουλούσαν τήν ύποστήριξή τους, τά σπαθιά τους και τά κηρύγματα τους στο πιο πλούσιο κόμμα κι' έτσι ζούσαν. Είχαν ως άρχηγούς τους τόν Νικήτα και τόν Σισίνικο, οι όποιοι τους είχαν μισώσει για λογαριασμό του ύπουργού Νικηφόρου, άνθρώπου σκεπτενού και φιλοδόξου, χωρίς αξία, πού ήθελεν νά τόν ανεβάσουν στο θρόνο, για νά τόν έχουν ύποχειρίο τους. Γύριζαν λοιπόν στο δρόμο, έρεθίζοντας με κραυγές και κηρύγματα τό λαό και διακηρύσσοντας πως δέν ήθελαν ούτε τόν Άέτιο, ούτε τόν άδελφό του Λέοντα, ούτε τόν Καρολομάγιο.

Η Ειρήνη δέν άνησυχούσε καθόλου άπί' ατάς τις όχλαγωγίες. Τό θάρρος της είχε αφήσει: τόσες ταρχές και στάσεις, ώστε είχε συνηθίσει πειά ό' ατάς και δέν τους έδινε καμμία προσοχή.

Έξ άλλου, ή μελαγχολία της την είχε κυριεύσει πάλι. Είχε κλειστή σαν μοναχή στο παλάτι της, περιμένοντας τό αποτέλεσμα των διπλωματικών διαπραγματεύσεων. άφωσιωμένη όλοκληρη στην περιποίηση τοί σώματός της, με τό όποιο ήθελε νά νηστεύσει τό μέλλοντα σύζυγό της. Περιτοισιωμένη από τις γυναίκες της ακολουθίας της, περιουσε τις ημέρες της φτώχυντας καλλυντικά και κάνοντας λουτρά σε νερά άνάμικτα με πολύτιμα άρώματα και δυνατά τονωτικά, χωρίς ν' άσασχολήται καθόλου με τους θρούβους των αγιών.

Όστόσο, μιά μέρα, μερικοί άνώτεροι τιτλοϋχι παρουσιάστηκαν μπροστά της και άρκετα βάνουσα της είπαν ότι άν ό παρολμάγνος είχε κατορθώσει νά ύποτάξει τήν παλαιά πρωτεύουσα της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, τά σπαθιά τους ήσαν εις θέσιν νάπομακρύνουν αυτό τό βαρβαρο από τήν καινούργια.

Η Ειρήνη ύψωσε τους ώμους της και τούς έδιωξε.

Ένωμεταξύ, στις έπαρχίες, οι λεγεώνες του στρατού άρχισαν νά ταραζώνται. Οι άξιωματικοί έτρεχαν στην πρωτεύουσα για νά δοϋν κατά πού φασούσε ά άνεμος. Ουμωμένοι κατά του Άέτιου, ό όποιος δέν έκανε άλλο, παρά νά τους εξοργίζει διαρκώς κι' εναντιον του άδελφού του Λέοντος, τόν όποιον ήθελε νά τους επιβάλλη ως αυτοκράτορα, άηρόθουν νά παράνοια τους στην Ειρήνη, μά έκείνη ούτε τους άπάντησε καν.

Τότε έγιναν ένα με τό Νικήτα και τό Σισίνικο. Φανταζόντουσαν ότι, άν έπραγματοποιητο ή ένωσι των δύο αυτοκρατοριών, οι φράγκοι δέν θα σεβόντουσαν ούτε τους βασιμούς τους, ούτε τά γαλινα τους, ούτε τά προνόμια τους. Κι' έτσι ξεσηλώθησαν βίαια εναντιόν του Καρολομάγνου, της Ειρήνης και του Άέτιου.

Όταν ή Ειρήνη τρομοκρατημένη, θέλησε ν' αντίδραση εναντιον της κινήσεως αυτής πού είχε πειά γενικευθή, ήταν άργά. Ο Νικηφόρος, ό όποιος είχε αναγορευθή αυτοκράτωρ, βαδίζει έκ κεραλής του λαού προς τήν Άγία Σοφία.

Άλλ' άς δώσουμε τό λόγο στο γρονικογράφο, ό όποιος διηγείται με τήν πιο μεγάλη άπάθεια τά γεγονότα ατά:

ως πού είχε λησθή για τόν θάνατό του. Τό πνεύμα και ή ψυχή του Τσαβάν, άφού διασέδασαν με τό θυμό των αγενών του, πέταξαν πρὸς τά σύννεφα ξεχνώντας ένα χαμόγελο στά χείλη του πεθαμένου. Ήταν ένα χαμόγελο ικανοποίησης, γιατί ό Τσαβάν είχε π θάνει εύχαριστημένος. Είχε πληρώσει όπως τους άξέπει όλους τους Ήσους της εναντιότητος του.

ΤΖΩΝ ΚΟΥΡΤΑΥ

«Τό έτος αυτό 801, ό πατριικός και λονθητής Νικηφόρος έπιανεσάτησε εναντιον τής εϋσεβέστατης αυτοκρατειρας Ειρήνης.

Στήν επανάστασί του τόν βοήθησαν οι πατριικοί Νικήτας, Σισίνικος, και ό άδελφος του Γριψούλης, μ' έπισκόπους και δόλο. Έπίσης ενώθησαν μαζί τους οι πατριικοί Λέων, Σαραντόγχο, Γρηγόριος, Θεόκτιστος και Πέτρος, οι όποιοι με τεχνάσματα, κατάρθωσαν νά παρασύρουν προς τό μέρος τους μερικούς από τους άρχηγους του στρατού.

Τέλος, άφού οι επαναστάται κατάρθωσαν νά καταλάβουν τή Χάλκη, παρέσταν έκεί τήν αυτοκρατορική φρουρά, τήν όποια ξεγέλασαν με τά ψέμματα τους. Τήν έκαναν νά πιστέψη ότι ή αυτοκράτειρα Ειρήνη τους είχε δώσει έντολή ν' ανακηρύξουν αυτοκράτορα τό Νικηφόρο για νά ξεουδετερώσουν τά σχέδια του Άέτιου, πού ήθελε νά κάνει αυτοκράτορα τόν άδελφό του. Έκεινοι πίστεψαν εύκολα τά ψέμματα ατά και χαρέτησαν τόν τύρανο αυτοκράτορα. Κι' έτσι οι επαναστάται πατριικοί κωτόρθωσαν νά μπουν άνεμπόδιστα μέσα στο παλάτι. Άπό κει σκόρπισαν ανθρώπους του δόλου και σκλάβους ό' δλη τήν πόλι για ν' ανακηρύξουν τήν ανακήρυξι του καινούργιου αυτοκράτορος.

Κατά τά χαράματα οι επαναστάται τοποθέτησαν φρουρά στο άνάκτορο του Έπιφανεριωσ, όπου έμενε ή αυτοκράτειρα...

Η Ειρήνη δέν μπορούσε στην αρχή νά πιστέψει σ' αυτή τήν καταστροφή, σ' αυτή τήν κάταρρευσι των σχεδίων της, τήν ώρα άκριβώς πού νόμιζε ότι θα τελείωνε θριαμβευτικά τό μεγάλο της έργο με τήν άνασσοστα της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας της όποιος θα γινόταν Αύγουστα. Καί με τή σκέψη ήταν τώρα άιχμάλωτη ατού του ήλιθιου Νικηφόρου, πραγματική μαγία τήν έπισας.

Ένωμεταξύ, οι εύνοούμενοι της, οι ύπηρετες της έφευγαν από τό παλάτι, για νά πάνε νά προσφέρουν τις ύπηρεσίες τους στον καινούργιο κύριο της αυτοκρατορίας.

Μόνη μαζί με τις όλοφρονημένες γυναίκες της ακολουθίας της, ή Ειρήνη κατηγορούσε τόν Άέτιο, μετανοούσε, γιατί είχε αφήσει νά χυθή ό Σταυράκιος κι' άποκαλούσε τόν έαυτό της ήλιθιο. Δέν ήταν λοιπόν πειά ή προνοητική Ειρήνη, ή μαγική προφητίσσα του μέλλοντος, πού ήξερε νά ξεκαθαρίζει προκαταβολικά τό δρόμο της από κάθε τι, πού θα τήν έμπόδιζε νά φτάση στο σκοπό της.

Όταν της άνήγγειλαν πως θα τήν έπαιρναν για νά τήν οδηγήσουν στο αυτοκρατορικό άνάκτορο, ηύγασε έξαφνα.

Στολιστηκε με τά αυτοκρατορικά της έμβλήματα, με τά πιο λαμπρά κοσμημάτια της, σπορασισμένη νά επιβιβηθή με τή μεγαλοπρέπεια της εμφανισιώς της στους αθλήους αντιπάλους της.

Όταν όμως τελείωσε τή λαμπρή αυτή τουαλέττα της, έκλαψε πολύ. Συλλογιόταν ότι αυτό ήταν ή τιμωρία για τά εγκλήματα πού είχε κάνει κατά τά τελευταία χρόνια, θεωρώντας τά άναγκαία.

Ένωμεταξύ, ή καμπάνε στην πόλι γυτιούσαν δαμονοσιμένα για τή στέψη του σφετεριστού του θρόνου τό κριό έκείνο πρωϊν του. Οκτωβριος. Οι ψευθοι του πλήθους άκούγνυτουσαν χωρίς ένθουσιασμό.

Η κωδωνοκρουσις ατάς χτυπούσαν μέσα στην καρδιά τήν Ειρήνη... Άι ήταν μεγάλη δυστυχία γι' αυτήν ό θάνατος του γιου της Κωνσταντινου. Κι' ή τύψις της γι' αυτό, είχον καταστρέψει τις ικανότητες της.

Κ' ή καμπάνε χτυπούσαν, χτυπούσαν... Ο πατριάρχης Ταρσίσιος, τό δημιούργημα της, ατάς πού τόσο τήν είχε έκθεισει, έστρεψε τώρα τόν έχθρό της αυτοκράτορα μέσα στην Άγία Σοφία. (Άκολουθεί)

Ο Αυτοκράτωρ Νικηφόρος